

Slovenski ženi.

(V spomin Ivanki Gutnikov.)

Kot v cvetja dneh pred seboj še Te gledam,
 Ko plul nad Teboj mladosti čas ...
 Sreč veli, da duška dam besedam,
 Ki v dnu jih duše za Te hranim jaz,
 Zakaj za rana mora obledeti,
 Kar plemenitega na tem je sveti?

Presélila si v srečnejše se kraje,
 Kjer neha divji boj in srd svetá,
 Kjer blažen pokoj srca vsa navdaje,
 Kjer zvezda večnosti se lesketá,
 Ki s tajnim žarom govori in pravi :
 „Pozdravljena v nebeški očetnjavi!“

A dasi srečna od britkosti grenke
 Okó, v nevtušnih solzah nam rosi,
 Izgubili smo v Tebi vzor Slovenke,
 Ki vredna si, da rod Te naš časti,
 Ki zanj si plemenela in trpela
 In zanj do vzdihla zadnjega živela.

Navduševalo narodno Te delo,
 Ki z vzosom svetim je vršila si,
 Za dom srcé Ti vroče je kipelo,
 Bolest in radost ž njim delila si,
 Glas v njega prid Ti zvénel je mogočno,
 Ko zanj pravíc si terjala odločno.

A čestokrat prevar, zavisti blede
 Okušati Ti bilo je za to
 In naj i trpke čula si besede
 V domovja blagor stala si krepko,
 Ti s svežim duhom, z bistrim vidom,
 Za nas umela delati si s pridom.

Zató pa v zgled Slovenkam bodi sjajen,
 Kakó ljubiti dom je od srcá,
 Naš rod spomin na Te ohrani trajen,
 Ki pesen skromna naj ga vzbuja tá,
 Ti pa počivaj mirno v tihi jami,
 Ki s srčnimi kropimo jo solzámi!

F. Doksov.